

ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ — ਨੰਬਰ ਇੱਕ

ਉਲਾਈ ਅਤੇ ਹਿੱਡੇਕਲ

Jeff Pippenger

2023-11-21

“ਧਰਮ-ਉਪਦੇਸ਼ਕਾਂ ਅਤੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਇਹ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਦਾਨੀਏਲ ਅਤੇ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦੀਆਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਅਗਿਆਤ ਅਤੇ ਅਸਮਝ ਰਹੱਸ ਹਨ। ਪਰ ਮਸੀਹ ਨੇ ਆਪਣੇ ਚੇਲਿਆਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਭਵਿੱਖਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾ ਦਾਨੀਏਲ ਦੇ ਉਹਨਾਂ ਬਚਨਾਂ ਵੱਲ ਦਿਵਾਇਆ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਪੂਰੇ ਹੋਣ ਵਾਲੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਕਿਹਾ, ‘ਜੇ ਕੋਈ ਪੜ੍ਹੇ, ਉਹ ਸਮਝੇ।’ ਮੱਤੀ 24:15. ਅਤੇ ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਕਿ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਇੱਕ ਐਸਾ ਰਹੱਸ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਮਝਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਸਿਰਲੇਖ ਹੀ ਦੁਆਰਾ ਖੰਡਿਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ: ‘ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦਾ ਪਰਕਾਸ਼, ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਇਸ ਲਈ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਦਾਸਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਗੱਲਾਂ ਵਿਖਾਵੇ ਜੋ ਜਲਦੀ ਹੀ ਹੋਣੀਆਂ ਹਨ.... ਧੰਨ ਹੈ ਉਹ ਜੋ ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਜੋ ਇਸ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਬਚਨ ਸੁਣਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਮੰਨਦੇ ਹਨ ਜੋ ਇਸ ਵਿੱਚ ਲਿਖੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ; ਕਿਉਂਕਿ ਸਮਾਂ ਨੇੜੇ ਹੈ।’ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ 1:1-3.”

“ਨਬੀ ਆਖਦਾ ਹੈ: ‘ਧੰਨ ਹੈ ਉਹ ਜੋ ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੈ’—ਕੁਝ ਅਜੇਹੇ ਹਨ ਜੋ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਦੇ; ਇਹ ਅਸੀਸ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਤੇ ਉਹ ਜੋ ਸੁਣਦੇ ਹਨ—ਕੁਝ ਅਜੇਹੇ ਵੀ ਹਨ ਜੋ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਸੰਬੰਧੀ ਕੁਝ ਵੀ ਸੁਣਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ; ਇਹ ਅਸੀਸ ਇਸ ਵਰਗ ਲਈ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਤੇ ਉਹ ਗੱਲਾਂ ਮੰਨਦੇ ਹਨ ਜੋ ਇਸ ਵਿੱਚ ਲਿਖੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ—ਬਹੁਤੇ ਲੋਕ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀਆਂ ਚੇਤਾਵਨੀਆਂ ਅਤੇ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਉਸ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤੀ ਅਸੀਸ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਉਹ ਸਭ ਜੋ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਦਾ ਮੁੱਖ ਉਡਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਇੱਥੇ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਪ੍ਰਤੀਕਾਂ ਦਾ ਉਪਹਾਸ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਸਭ ਜੋ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਸੁਧਾਰਨ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਦੇ ਆਉਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਅਸੀਸ ਤੋਂ ਵੀਚਿਤ ਰਹਿਣਗੇ।”

“ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨਾ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਵਿੱਚ, ਮਨੁੱਖ ਇਹ ਸਿਖਾਉਣ ਦਾ ਸਾਹਸ ਕਿਵੇਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਇੱਕ ਭੇਦ ਹੈ, ਜੋ ਮਨੁੱਖੀ ਸਮਝ ਦੀ ਪਹੁੰਚ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹੈ? ਇਹ ਪਰਗਟ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਭੇਦ ਹੈ, ਇੱਕ ਖੋਲ੍ਹੀ ਗਈ ਪੁਸਤਕ। ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਮਨ ਨੂੰ ਦਾਨੀਏਲ ਦੀਆਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਵੱਲ ਮੋੜਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਦੋਵੇਂ ਹੀ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਅਤਿ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਿੱਖਿਆ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਅੰਤ ਸਮੇਂ ਹੋਣ ਵਾਲੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਹੈ।” *The Great Controversy*, 340.

“ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਮਨ ਨੂੰ ਦਾਨੀਏਲ ਦੀਆਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਵੱਲ ਮੋੜਦਾ ਹੈ।” ਕੁਝ ਲੋਕ ਕੇਵਲ ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਦਾਨੀਏਲ ਸੱਚਾਈ ਦੀਆਂ ਦੋ ਲੜੀਆਂ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਸੱਚਾਈਆਂ ਜੋ ਉਸ ਦੀਆਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਉਸ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਆਖਰੀ ਛੇ ਅਧਿਆਇ ਹਨ। ਪਹਿਲੇ ਛੇ ਅਧਿਆਇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤਮਈ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਕਿ, ਵੱਡੇ ਪੱਧਰ ਤੇ, ਅਜੇ ਵੀ ਅਣਪਛਾਤੀ ਹੈ। ਦਾਨੀਏਲ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਛੇ ਅਧਿਆਇਆਂ ਉੱਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਅਸੀਂ ਇਹ ਸਮਝਾਵਾਂਗੇ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਦਾਨੀਏਲ ਦੇ ਆਖਰੀ ਛੇ ਅਧਿਆਇਆਂ ਵਿੱਚ ਕੇਵਲ ਦੋ ਹੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਦਰਸਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਸਿਸਟਰ ਫ੍ਰਾਈਟ ਸ਼ਿਨਾਰ ਦੀਆਂ ਦੋ ਮਹਾਨ ਦਰਿਆਵਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇ ਕੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਵੱਲ ਸੰਕੇਤ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਉਸ ਪ੍ਰਤੀਕਵਾਦ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਜੋ ਉਹ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਤਦ ਅਸੀਂ ਉਹ ਕੁੰਜੀ ਲੱਭ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ ਜਿਸ ਨਾਲ ਦਾਨੀਏਲ ਦੇ ਆਖਰੀ ਛੇ ਅਧਿਆਇਆਂ ਵਿੱਚ ਦੋ, ਅਤੇ ਕੇਵਲ ਦੋ ਹੀ, ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

“ਉਹ ਜੋਤਿ ਜੋ ਦਾਨੀਏਲ ਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ ‘ਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਆਖਰੀ ਦਿਨਾਂ ਲਈ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਉਹ ਦਰਸ਼ਨ ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਉਲਾਈ ਅਤੇ ਹਿੱਦੇਕਲ ਦੇ ਕੰਢਿਆਂ ਉੱਤੇ, ਸ਼ਿਨਾਰ ਦੀਆਂ ਵੱਡੀਆਂ ਨਦੀਆਂ ਦੇ ਕੋਲ ਵੇਖੇ ਸਨ, ਹੁਣ ਪੂਰੇ ਹੋਣ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿੱਚ ਹਨ, ਅਤੇ ਜਿਹੜੀਆਂ ਸਭ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਉਹ ਜਲਦੀ ਹੀ ਘਟਿਤ ਹੋਣਗੀਆਂ।” *Testimonies to Ministers*, 112.

ਅੱਠਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ ਉਲਾਈ ਦਰਿਆ ਦੇ ਕੋਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਰਾਜਾ ਬੇਲਸ਼ੱਸਰ ਦੇ ਰਾਜ ਦੇ ਤੀਜੇ ਸਾਲ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ, ਅਰਥਾਤ ਮੈਨੂੰ ਦਾਨੀਏਲ ਨੂੰ, ਉਸ ਪਹਿਲੀ ਦਰਸ਼ਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਹੋਰ ਦਰਸ਼ਨ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਦਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਵੇਖਿਆ; ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਵੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਐਸਾ ਹੋਇਆ ਕਿ ਮੈਂ ਏਲਾਮ ਪ੍ਰਾਂਤ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਸੁਸ਼ਨ ਦੇ ਰਾਜ ਮਹਲ ਵਿੱਚ ਸੀ; ਅਤੇ ਮੈਂ ਦਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਵੇਖਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਉਲਾਈ ਨਦੀ ਦੇ ਕੋਲ ਸੀ। ਦਾਨੀਏਲ 8:1, 2.

ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ *Testimonies to Ministers* ਵਿੱਚੋਂ ਉਹ ਪੈਰਾ ਲਿਆ, ਜਿੱਥੇ ਸਿਸਟਰ ਵਾਈਟ ਨੇ “ਉਲਾਈ ਅਤੇ ਹਿੱਦੇਕੋਲ” ਦਾ ਉਲੇਖ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ “ਸ਼ਿਨਾਰ ਦੀਆਂ ਮਹਾਨ ਨਦੀਆਂ” ਕਿਹਾ, ਤਦੋਂ ਅਸੀਂ ਉਸ ਪੈਰੇ ਦਾ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ, ਜੋ ਸਿਸਟਰ ਵਾਈਟ ਦੀਆਂ ਲਿਖਤਾਂ ਵਿੱਚ ਦਾਨੀਏਲ ਅਤੇ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀਆਂ ਪੁਸਤਕਾਂ ਦੇ ਅਧਿਐਨ ਸੰਬੰਧੀ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ। ਉਸ ਅੰਸ਼ ਵਿੱਚ ਉਹ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ, “ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਚਨ ਦੇ ਕਿਤੇ ਵੱਧ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਅਧਿਐਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ; ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ ‘ਤੇ ਦਾਨੀਏਲ ਅਤੇ ਪਰਕਾਸ਼ ਨੂੰ ਉਹ ਜਿਹੇ ਜਿਹਾ ਧਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਿਹੇ ਜਿਹਾ ਸਾਡੇ ਕੰਮ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।”

ਜੇ ਅਸੀਂ ਹੁਣੇ ਦਾਨੀਏਲ ਦੇ ਅੱਠਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚੋਂ ਉਧਰਿਤ ਕੀਤੀਆਂ ਪਹਿਲੀਆਂ ਦੋ ਆਇਤਾਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਅਧਿਐਨ ਕਰੀਏ, ਤਾਂ ਉਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਤੱਥ ਲਈ ਦੋ ਅੰਦਰੂਨੀ ਸਾਖੀਆਂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਕਸਰ ਅਣਡਿੱਠਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਦਾਨੀਏਲ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, “ਬੇਲਸ਼ੱਸਰ ਦੇ ਰਾਜ ਦੇ ਤੀਜੇ ਸਾਲ ਵਿੱਚ” “ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਦਰਸ਼ਨ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ।” ਫਿਰ ਉਹ ਜੋੜਦਾ ਹੈ, “ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜੇ ਪਹਿਲਾਂ ਮੈਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ ਸੀ।” ਇਸ ਆਇਤ ਨੂੰ ਦੋ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਸਮਝਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਦੋਹਾਂ ਹੀ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਇਕੋ ਜਿਹਾ ਨਤੀਜਾ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ।

ਫ਼ਰਿਸ਼ਤਾ ਗਬਰੀਏਲ ਹੀ ਉਹ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਦਾਨੀਏਲ ਕੋਲ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਲਿਆਂਦੀ, ਜਿਵੇਂ ਉਸ ਨੇ ਸਭ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨਾਲ ਕੀਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਨੇ ਸਵਰਗੀ ਰੋਸ਼ਨੀ-ਵਾਹਕ ਵਜੋਂ ਸੈਤਾਨ ਦੀ ਥਾਂ ਲੈ ਲਈ ਸੀ। ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਵੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦਾ ਨਿਯਮ ਧਰਮਗ੍ਰੰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਗਬਰੀਏਲ ਦੀ ਰਹਿਨੁਮਾਈ ਹੇਠ ਸੀ। ਚਾਹੇ ਦਾਨੀਏਲ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਸਮਝਿਆ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਨਾ, ਅੱਠਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਆਯਤ ਵਿੱਚ ਉਹ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਸੰਬੰਧੀ ਅਵਲੋਕਨ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਉਹ ਉਸ ਆਯਤ ਵਿੱਚ ਉਸ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਸੰਬੰਧੀ ਅਵਲੋਕਨ ਦੇ ਦੋ ਗਵਾਹ ਵੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਕੁਝ ਦਾਨੀਏਲ ਨੇ ਪਹਿਲੀ ਆਯਤ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕੀਤਾ, ਉਹ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਉਲਾਈ ਦਰਿਆ ਦੇ ਕੋਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਦਰਸ਼ਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਇੱਕ ਦਰਸ਼ਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਲਾਈ ਦਰਿਆ ਦੇ ਕੋਲ ਵਾਲਾ ਦਰਸ਼ਨ ਬੇਲਸ਼ੱਸਰ ਦੇ ਤੀਜੇ ਸਾਲ ਵਿੱਚ ਆਇਆ। ਉਲਾਈ ਦਰਿਆ ਦੇ ਕੋਲ ਵਾਲੇ ਦਰਸ਼ਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਲਾ ਦਰਸ਼ਨ ਬੇਲਸ਼ੱਸਰ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਸਾਲ ਵਿੱਚ ਆਇਆ।

ਬਾਬਲ ਦੇ ਰਾਜਾ ਬੇਲਸ਼ੱਸਰ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਸਾਲ ਵਿੱਚ ਦਾਨੀਏਲ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮੰਜੇ ਉੱਤੇ ਆਪਣੇ ਸਿਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੁਪਨਾ ਅਤੇ ਦਰਸ਼ਨ ਵੇਖੇ; ਫਿਰ ਉਸ ਨੇ ਉਹ ਸੁਪਨਾ ਲਿਖਿਆ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਗੱਲਾਂ ਦਾ ਸਾਰ ਬਿਆਨ ਕੀਤਾ। ਦਾਨੀਏਲ 7:1.

ਅੱਠਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਆਯਤ ਵਿੱਚ ਦਾਨੀਏਲ ਇਹ ਦਰਸਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਬੇਲਸ਼ੱਸਰ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਸਾਲ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੇ ਵੀ ਇੱਕ ਦਰਸ਼ਨ ਵੇਖਿਆ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, “ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜੇ ਪਹਿਲਾਂ ਮੈਨੂੰ ਦਿਸਿਆ ਸੀ।” ਕੀ ਉਲਾਈ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਨੇ ਬੇਲਸ਼ੱਸਰ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਸਾਲ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜਾਂ ਇਹ ਦਰਸ਼ਨ ਦੋ ਸਮਾਂਤਰ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪਹਿਲੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ ਸੀ? ਦੋਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਉੱਤਰ ਠੀਕ ਹੈ। ਉਲਾਈ ਨਦੀ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ ਅੱਠਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਦਾ ਹੀ ਉਹੀ ਦਰਸ਼ਨ ਹੈ ਜੋ ਸੱਤਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ ਹੈ। ਗਬਰੀਏਲ “ਦੁਹਰਾਉ ਅਤੇ ਵਿਸਥਾਰ ਦਿਓ” ਦੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਵਰਤ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਇਹ ਨਿਯਮ ਵੀ ਕਿ ਦੋ ਵੀ ਗਵਾਹੀ ਉੱਤੇ ਕੋਈ ਗੱਲ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਦੋਵੇਂ ਦਰਸ਼ਨ ਬਾਈਬਲ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਰਾਜਿਆਂ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਸੱਤਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ ਉਹਨਾਂ ਰਾਜਿਆਂ ਨੂੰ ਸ਼ਿਕਾਰੀ ਦਰਿੰਦਿਆਂ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਾਗਰਿਕ ਸੱਤਾ ਦੇ ਪ੍ਰਸੰਗ ਵਿੱਚ ਉਭਾਰਦਾ ਅਤੇ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਅੱਠਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ ਉਹੀ ਰਾਜਿਆਂ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਪਵਿੱਤਰਸਥਾਨੀ ਸੇਵਾ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਕਾਂ ਨਾਲ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਪਵਿੱਤਰਸਥਾਨੀ ਸੇਵਾ ਦੇ ਹਰੇਕ ਪ੍ਰਤੀਕ

ਨੂੰ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਵਿਗਾੜਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਜੇ ਇੱਕ ਜਾਲਸਾਜ਼ ਉਪਾਸਨਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਤਿਨਿਧਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਦਾਨੀਏਲ ਅੱਠ ਉਹੀ ਰਾਜਿਆਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੱਤਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਰਾਜਿਆਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਧਾਰਮਿਕ ਪ੍ਰਸੰਗ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦਾ ਹੈ।

ਦਾਨੀਏਲ ਦੇ ਅੱਠਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਦਾ ਉਲਾਈ ਦਰਸ਼ਨ ਸੱਤਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਉਂਦਾ ਅਤੇ ਵਿਸਥਾਰਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸੱਤਵਾਂ ਅਧਿਆਇ ਬਾਈਬਲੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਰਾਜਾਂ ਦੇ ਨਾਗਰਿਕ ਪੱਖ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਅੱਠਵਾਂ ਅਧਿਆਇ ਬਾਈਬਲੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਰਾਜਾਂ ਦੇ ਧਾਰਮਿਕ ਪੱਖ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਮੰਨ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਦ ਇਹ ਸਮਝਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੱਤਵਾਂ ਅਤੇ ਅੱਠਵਾਂ ਅਧਿਆਇ ਇਕੋ ਹੀ ਦਰਸ਼ਨ ਹਨ। ਨੌਵਾਂ ਅਧਿਆਇ ਉਹ ਥਾਂ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਗਾਬਰੀਏਲ ਅੱਠਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਸਮੇਂ ਦੇ ਤੱਤ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਦੇਣ ਲਈ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਉਲਾਈ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਸੱਤਵੇਂ, ਅੱਠਵੇਂ ਅਤੇ ਨੌਵੇਂ ਅਧਿਆਇਆਂ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਦਸਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਹਿੰਦਦੇਕਲ ਦਰਿਆ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸਤੁਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਫ਼ਾਰਸ ਦੇ ਰਾਜਾ ਕੋਰਸ ਦੇ ਤੀਜੇ ਸਾਲ ਵਿੱਚ ਦਾਨੀਏਲ ਉੱਤੇ, ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਮ ਬੇਲਤਸ਼ੱਸਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਇੱਕ ਗੱਲ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀ ਗਈ; ਅਤੇ ਉਹ ਗੱਲ ਸੱਚੀ ਸੀ, ਪਰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਮਾਂ ਲੰਮਾ ਸੀ; ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸਮਝ ਲਿਆ, ਅਤੇ ਉਸ ਦਰਸ਼ਨ ਦੀ ਸਮਝ ਉਸ ਨੂੰ ਹੋ ਗਈ। ਉਹਨਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਦਾਨੀਏਲ ਪੂਰੇ ਤਿੰਨ ਹਫ਼ਤੇ ਸੋਗ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ। ਮੈਂ ਕੋਈ ਸੁਆਦਲੀ ਰੋਟੀ ਨਾ ਖਾਧੀ, ਨਾ ਮਾਸ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਦਾਖਰਸ ਮੇਰੇ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਆਇਆ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਅਭਿਸ਼ੇਕ ਕੀਤਾ, ਜਦ ਤੱਕ ਪੂਰੇ ਤਿੰਨ ਹਫ਼ਤੇ ਪੂਰੇ ਨਾ ਹੋ ਗਏ। ਅਤੇ ਪਹਿਲੇ ਮਹੀਨੇ ਦੇ ਚੌਦਵੇਂ ਦਿਨ, ਜਦ ਮੈਂ ਉਸ ਵੱਡੇ ਦਰਿਆ ਦੇ ਕੰਢੇ ਸੀ, ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਮ ਹਿੰਦਦੇਕਲ ਹੈ। ਦਾਨੀਏਲ 10:1-4।

ਹਿੰਦਦੇਕਲ ਦਰਿਆ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ ਉੱਤਰ ਦੇ ਰਾਜੇ ਦੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ-ਸੰਬੰਧੀ ਇਤਿਹਾਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸਤੁਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਿਕੰਦਰ ਮਹਾਨ ਦੇ ਰਾਜ ਦੇ ਵਿਖੰਡਨ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਗਲੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਉਤਾਰ-ਚੜ੍ਹਾਵਾਂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਸਿਕੰਦਰ ਮਹਾਨ ਦੇ ਪੂਰਵ ਰਾਜ ਦੇ ਟੁੱਟ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੇਵਲ ਦੋ ਹੀ ਵਿਰੋਧੀ ਬਚਦੇ ਹਨ—ਇੱਕ ਅੱਖਰਕ ਦੱਖਣੀ ਰਾਜਾ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਇੱਕ ਅੱਖਰਕ ਉੱਤਰੀ ਰਾਜਾ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇਹ ਪਾਪਾਈ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਫਿਰ ਉੱਤਰ ਦਾ ਆਤਮਿਕ ਰਾਜਾ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੋ ਗਿਆਰਹਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਅੰਤ ਨੂੰ ਪਹੁੰਚਦੀ ਹੈ, ਮੀਖਾਏਲ ਖੜਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖੀ ਪਰਖ-ਅਵਧੀ ਸਮਾਪਤ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਸਰਲ ਸੰਖੇਪ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਲਾਈ ਦਰਿਆ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪਵਿੱਤਰ ਮੰਦਰ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਸੈਨਾ ਦਾ ਅੰਦਰੂਨੀ ਦਰਸ਼ਨ ਹੈ, ਅਤੇ ਹਿੰਦਦੇਕਲ ਦਰਿਆ ਉਸੇ ਹੀ ਇਤਿਹਾਸ ਦੌਰਾਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਪ੍ਰਜਾ ਦੇ ਸ਼ਤਰੂ ਦਾ ਬਾਹਰੀ ਦਰਸ਼ਨ ਹੈ। ਇਹ ਉਸੇ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਵਰਤਦਾ ਹੈ ਜੋ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ ਦੀਆਂ ਸੱਤ ਕਲੀਸੀਆਂ ਅਤੇ ਸੱਤ ਮੁਹਰਾਂ ਵਿੱਚ ਮਿਲਦਾ ਹੈ।

“ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸੇਵਕ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਯਤਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਉਹ ਇਸ ਨੂੰ ਅਧਿਐਨ ਕਰਨ ਲਈ ਅਲਾਭਕਾਰੀ ਪੁਸਤਕ ਆਖਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਇਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਮੁਹਰਬੰਦ ਪੁਸਤਕ ਸਮਝਦੇ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਰੂਪਕਾਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰਤੀਕਾਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਦਰਜ ਹੈ। ਪਰ ਜਿਸ ਨਾਮ ਨਾਲ ਇਸ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ‘ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ,’ ਉਹੀ ਇਸ ਧਾਰਣਾ ਦਾ ਖੰਡਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ ਇੱਕ ਮੁਹਰਬੰਦ ਪੁਸਤਕ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਇੱਕ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਹੋਈ ਪੁਸਤਕ ਵੀ ਹੈ। ਇਹ ਇਸ ਧਰਤੀ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਆਖਰੀ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਘਟਣ ਵਾਲੀਆਂ ਅਦਭੁੱਤ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਪੁਸਤਕ ਦੀਆਂ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹਨ, ਰਹੱਸਮਈ ਅਤੇ ਅਬੋਧਗਮਯ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਓਹੀ ਲੜੀ ਲੱਭੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਿਹੀ ਦਾਨੀਏਲ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਕੁਝ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਇਆ ਹੈ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਹੱਤਵ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਭੂ ਉਹ ਗੱਲਾਂ ਨਹੀਂ ਦੁਹਰਾਉਂਦਾ ਜੋ ਕਿਸੇ ਵੱਡੇ ਮਹੱਤਵ ਦੀਆਂ ਨਾ ਹੋਣ।” Manuscript Releases, volume 8, 413.

ਓਹੀ ਅੰਦਰੂਨੀ ਅਤੇ ਬਾਹਰੀ ਇਤਿਹਾਸ, ਜੋ ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਵੀ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਤੋਂ ਉਤਪੰਨ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਬਾਈਬਲਕ ਵਿਆਖਿਆ ਦੀ ਉਸ ਵਿਧੀ ਦੀ ਵੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਵਿਲੀਅਮ ਮਿਲਰ ਨੇ ਅਪਣਾਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ Future for America ਨੇ ਵੀ। ਜੇ ਠੀਕ ਢੰਗ ਨਾਲ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ, ਤਾਂ ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ, ਅਤੇ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਵੀ, ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਵਿਆਖਿਆ ਦੇ ਉਹਨਾਂ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਲਈ ਨਿਰਪੇਖ ਸੋਨੇ ਦੀਆਂ

ਖਾਣਾਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਬਾਈਬਲ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਆਪ ਕਰਦੀ ਹੈ।

ਉਲਾਈ ਅੰਦਰੂਨੀ ਵਿਸ਼ਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਅਤੇ ਹਿੱਦੇਕੇਲ ਬਾਹਰੀ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਇਹ ਉਹ ਦੋ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਦਾ ਵੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜੋ "ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ" ਉੱਤੇ ਮੁਹਰਮੁਕਤ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਣੀਆਂ ਸਨ। ਉਲਾਈ "ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ" 1798 ਵਿੱਚ ਮੁਹਰਮੁਕਤ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਅਤੇ ਹਿੱਦੇਕੇਲ "ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ" 1989 ਵਿੱਚ ਮੁਹਰਮੁਕਤ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਜਦੋਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਦਾਨੀਏਲ ਗਿਆਰਾਂ ਦੀ ਚਾਲੀਵੀਂ ਆਇਤ ਵਿੱਚ ਵਰਣਿਤ ਹੈ, ਪੂਰਵ ਸੋਵੀਅਤ ਯੂਨੀਅਨ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੇਸ਼ ਪਾਪਾਸੀ ਅਤੇ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ ਦੁਆਰਾ ਬਹਾ ਕੇ ਦੂਰ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ।

ਜਦੋਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਮੰਨ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਦੋਂ ਇਹ ਵੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਦੋ ਦਰਸ਼ਨ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੀ ਦਰਸ਼ਨ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸੱਤ ਕਲੀਸਿਆਵਾਂ ਅਤੇ ਸੱਤ ਮੋਹਰਾਂ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਇਤਿਹਾਸ ਇੱਕੋ ਹੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਇਤਿਹਾਸ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਇਹ ਦੋ ਦਰਸ਼ਨ ਉਹ ਮਾਰਗ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਜਿਸਦਾ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਭੂਤਕਾਲ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੇ ਦੂਤ ਦੀ ਚਲਵਲ ਵਿੱਚ ਉਪਯੋਗ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਜਿਸਦਾ ਪ੍ਰਭੂ ਮੌਜੂਦਾ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖ ਦੀ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦੀ ਚਲਵਲ ਵਿੱਚ ਉਪਯੋਗ ਕਰੇਗਾ, ਤਾਂ ਜੋ ਇੱਕ ਪਰਖਣ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਉਤਪੰਨ ਹੋਵੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਦਾਨੀਏਲ ਅਧਿਆਇ ਬਾਰ੍ਹਾਂ, ਆਯਤਾਂ ਨੌਂ ਅਤੇ ਦੱਸ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਦਾਨੀਏਲ, ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਰਾਹ ਲੱਗਿਆ ਰਹੁ; ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਬਚਨ ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਬੰਦ ਅਤੇ ਮੁਹਰਬੰਦ ਰਹਿਣਗੇ। ਬਹੁਤੇ ਲੋਕ ਸੁੱਧ ਕੀਤੇ ਜਾਣਗੇ, ਅਤੇ ਚਿੱਟੇ ਕੀਤੇ ਜਾਣਗੇ, ਅਤੇ ਪਰਖੇ ਜਾਣਗੇ; ਪਰ ਦੁਸ਼ਟ ਲੋਕ ਦੁਸ਼ਟਤਾ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣਗੇ; ਅਤੇ ਦੁਸ਼ਟਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝੇਗਾ; ਪਰ ਜ਼ਿਆਣੇ ਸਮਝਣਗੇ। ਦਾਨੀਏਲ 12:9, 10.

1989 ਵਿੱਚ ਹਿੱਦੇਕੇਲ ਦੇ ਅਨਸੀਲ ਹੋਣ ਦੀ ਇੱਕ ਉਦਾਹਰਨ ਵਜੋਂ, ਵਿਚਾਰ ਕਰੋ ਕਿ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਨੇ ਕੀ ਕਿਹਾ ਹੈ।

"ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ ਵਿੱਚ ਬਾਈਬਲ ਦੀਆਂ ਸਭ ਪੁਸਤਕਾਂ ਆ ਮਿਲਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਇੱਥੇ ਹੀ ਸਮਾਪਤ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦਾ ਪੂਰਕ ਹੈ। ਇੱਕ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਹੈ; ਦੂਜੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨਾ ਹੈ। ਜਿਹੜੀ ਪੁਸਤਕ ਮੋਹਰਬੰਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਉਹ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦਾ ਉਹ ਭਾਗ ਸੀ ਜੋ ਅੰਤਿਮ ਦਿਨਾਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ। ਦੂਤ ਨੇ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ, 'ਪਰ ਤੂੰ, ਹੇ ਦਾਨੀਏਲ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਬਚਨਾਂ ਨੂੰ ਬੰਦ ਰੱਖ, ਅਤੇ ਪੁਸਤਕ ਨੂੰ ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਮੋਹਰਬੰਦ ਕਰ।' ਦਾਨੀਏਲ 12:4।" Apostles ਦੇ ਕਰਤੱਬ, 585.

ਉਲਾਈ ਅਤੇ ਹਿੱਦੇਕੇਲ ਦੋਵੇਂ ਹੀ ਆਖਰੀ ਦਿਨਾਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹਨ, ਪਰ ਐਡਵੈਂਟਵਾਦ ਸਿਰਫ਼ ਇੰਨਾ ਹੀ ਮੰਨਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ 1798 ਦਾਨੀਏਲ ਦੇ "ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ" ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਉਸ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦੀ ਮੁਹਰ ਖੁਲ੍ਹਣੀ ਸੀ। ਤਦਾਪਿ, ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦਾ ਉਹ ਭਾਗ ਜੋ "ਆਖਰੀ ਦਿਨਾਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ" ਹੈ, ਹੋਰ ਵਧੇਰੇ ਸਹੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਾਨੀਏਲ ਦੇ ਗਿਆਰਹਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਦੀਆਂ ਆਖਰੀ ਛੇ ਆਇਤਾਂ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਆਇਤਾਂ ਉਸ ਸਮਾਪਤੀ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਦੀਆਂ ਹਨ ਜਦੋਂ ਮਨੁੱਖੀ ਪਰਖ-ਅਵਧੀ ਦੇ ਸਮਾਪਤ ਹੋਣ ਵੇਲੇ ਮੀਕਾਏਲ ਖੜ੍ਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਦਾਨੀਏਲ ਦੀਆਂ ਸੱਤਵੀਂ, ਅੱਠਵੀਂ ਅਤੇ ਨੌਵੀਂ ਅਧਿਆਇਆਂ ਵਿੱਚ ਪਛਾਣੀ ਗਈ ਨਿਆਂ ਦੀ ਦਰਸ਼ਨਾਵਲੀ 1798 ਵਿੱਚ "ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ" ਤੱਕ ਮੋਹਰਬੰਦ ਰਹੀ। ਜੇ ਜੇਤਿ (ਜੋ ਖੁਲ੍ਹੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਉਲਾਈ ਦੀ ਦਰਸ਼ਨਾਵਲੀ ਤੋਂ ਉਤਪੰਨ ਹੋਈ) ਸੀ, ਉਹ ਜਾਂਚ-ਪੜਤਾਲੀ ਨਿਆਂ ਦੇ ਆਰੰਭ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਸੀ, ਨਿਆਂ ਦੇ ਸਮਾਪਤ ਹੋਣ ਦੀ ਨਹੀਂ। ਜੇ ਜੇਤਿ ਹਿੱਦੇਕੇਲ ਦੀ ਦਰਸ਼ਨਾਵਲੀ ਨਾਲ ਖੋਲ੍ਹੀ ਗਈ, ਉਹ ਜਾਂਚ-ਪੜਤਾਲੀ ਨਿਆਂ ਦੇ ਸਮਾਪਤ ਹੋਣ ਨੂੰ ਪਛਾਣਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਦਾਨੀਏਲ ਦਾ ਉਹ ਅੰਸ਼ ਵੀ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ "ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦਾ ਉਹ ਹਿੱਸਾ ਜੋ ਅੰਤਿਮ ਦਿਨਾਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ" ਸਮਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।

1798 ਵਿੱਚ ਮੋਹਰ ਖੁਲ੍ਹਣ ਨੇ ਜਾਂਚੀ ਨਿਆਉ ਦੇ ਆਰੰਭ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕੀਤੀ। 1989 ਵਿੱਚ ਮੋਹਰ ਖੁਲ੍ਹਣ ਨੇ ਜਾਂਚੀ ਨਿਆਉ ਦੇ ਨਿਕਟ ਆਉਂਦੇ ਸਮਾਪਨ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕੀਤੀ। ਅਲਫਾ ਅਤੇ ਓਮੇਗਾ ਦੀ ਮੁਹਰ ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਸੌਖੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵੇਖੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਕੇਵਲ ਤਦ ਹੀ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਉਹ ਕੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਲੱਭਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋ।

ਜਦੋਂ ਦਾਨੀਏਲ ਅਧਿਆਇ ਗਿਆਰਾਂ, ਆਇਤ ਪੈਂਤਾਲੀ ਵਿੱਚ ਪਰਖ ਦੀ ਮਿਆਦ ਸਮਾਪਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਲਫਾ ਅਤੇ ਓਮੇਗਾ ਦੀ ਮੋਹਰ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਬਿਲਕੁਲ ਉਹੀ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕਿੱਥੇ ਸਮਾਪਤ

ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਬਾਬਲ ਅਤੇ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਯੁੱਧ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਬਾਬਲ ਜਿੱਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਯਹੂਦਾਹ ਦੇ ਰਾਜਾ ਯਹੋਯਾਕੀਮ ਦੇ ਰਾਜ ਦੇ ਤੀਜੇ ਸਾਲ ਵਿੱਚ ਬਾਬਲ ਦਾ ਰਾਜਾ ਨਬੂਕਦਨੋੱਸਰ ਯਹੂਸਲਮ ਉੱਤੇ ਆਇਆ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਘੇਰ ਲਿਆ। ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਯਹੂਦਾਹ ਦੇ ਰਾਜਾ ਯਹੋਯਾਕੀਮ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਭਵਨ ਦੇ ਕੁਝ ਭਾਂਡਿਆਂ ਸਮੇਤ ਉਸ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਦੇ ਦਿੱਤਾ; ਅਤੇ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਿਨਾਰ ਦੇ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਦੇਵਤੇ ਦੇ ਮੰਦਰ ਵਿੱਚ ਲੈ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਭਾਂਡੇ ਆਪਣੇ ਦੇਵਤੇ ਦੇ ਖਜ਼ਾਨੇ ਦੇ ਭਵਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖ ਦਿੱਤੇ। ਦਾਨੀਏਲ 1:1, 2.

ਦਾਨੀਏਲ ਅਧਿਆਇ ਗਿਆਰਾਂ, ਆਯਤ ਪੈਂਤਾਲੀ ਵਿੱਚ, ਆਤਮਿਕ ਬਾਬਲ ਅਤੇ ਆਤਮਿਕ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਆਤਮਿਕ ਯੁੱਧ—ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਆਤਮਿਕ ਬਾਬਲ ਨੂੰ “ਉੱਤਰ ਦਾ ਰਾਜਾ” ਅਤੇ ਆਤਮਿਕ ਇਸਰਾਏਲ ਨੂੰ “ਮਹਿਮਾਮਈ ਪਵਿੱਤਰ ਪਹਾੜ” ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਤੀਕਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ—ਅੰਤ ਨੂੰ ਪਹੁੰਚਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਆਤਮਿਕ ਇਸਰਾਏਲ ਆਤਮਿਕ ਬਾਬਲ ਉੱਤੇ ਜਿੱਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਅਤੇ ਉਹ ਸਮੁੰਦਰਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਮਹਿਮਾਵਾਨ ਪਵਿੱਤਰ ਪਹਾੜ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਰਾਜਸੀ ਮੰਡਪਾਂ ਦੇ ਤੰਬੂ ਗਾੜੇਗਾ; ਤਾਂ ਭੀ ਉਹ ਆਪਣੇ ਅੰਤ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚੇਗਾ, ਅਤੇ ਕੋਈ ਉਸ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ। ਅਤੇ ਉਸ ਵੇਲੇ ਮੀਖਾਏਲ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਉਹ ਮਹਾਨ ਸਰਦਾਰ ਜੋ ਤੇਰੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਲਈ ਖੜ੍ਹਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਸੰਕਟ ਦਾ ਐਸਾ ਸਮਾਂ ਆਵੇਗਾ ਜਿਹਾ ਕਿਸੇ ਭੀ ਜਾਤੀ ਦੇ ਹੋਣ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਸੀ; ਅਤੇ ਉਸ ਵੇਲੇ ਤੇਰੇ ਲੋਕ ਛੁਟਕਾਰਾ ਪਾਉਣਗੇ, ਅਰਥਾਤ ਹਰ ਇੱਕ ਜੋ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਮਿਲੇਗਾ। ਦਾਨੀਏਲ 11:45; 12:1.

ਦਾਨੀਏਲ ਅਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀਆਂ ਪੁਸਤਕਾਂ ਇਕੋ ਪੁਸਤਕ ਹਨ:

“ਦਾਨੀਏਲ ਅਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀਆਂ ਪੁਸਤਕਾਂ ਇਕ ਹੀ ਹਨ। ਇੱਕ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਹੈ, ਦੂਜੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨਾ; ਇੱਕ ਮੁਹਰਬੰਦ ਪੁਸਤਕ ਹੈ, ਦੂਜੀ ਖੋਲੀ ਹੋਈ ਪੁਸਤਕ। ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਉਹ ਭੇਦ ਸੁਣੇ ਜੋ ਗੜਗੜਾਹਟਾਂ ਨੇ ਉਚਾਰਣ ਕੀਤੇ ਸਨ, ਪਰ ਉਸ ਨੂੰ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਾ ਲਿਖੇ।” *The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 7, 971.*

ਇਹ ਦੋ ਪੁਸਤਕਾਂ, ਜੋ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੀ ਪੁਸਤਕ ਹਨ, ਦੂਤ ਗਬੀਏਲ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ-ਸੰਬੰਧੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦੀ ਸ਼ਾਹਕਾਰ ਰਚਨਾ ਹਨ। ਮੈਂ ਇਹ ਗੱਲ ਪੂਰੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਾਲ ਲਿਖਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਜੇ ਕੁਝ ਗਬੀਏਲ ਨੇ ਦਾਨੀਏਲ ਅਤੇ ਯੂਹੰਨਾ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਾਇਆ, ਉਹ ਯਿਸੂ ਤੋਂ ਆਇਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਉਹ ਪਿਤਾ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਮੇਰਾ ਉਦੇਸ਼ ਗਬੀਏਲ ਨੂੰ ਉੱਚਾ ਚੁੱਕਣਾ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਦੋਹਾਂ ਪੁਸਤਕਾਂ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਸਬੂਤਾਂ ਦੇ ਗੰਭੀਰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਨੂੰ ਉੱਚਾ ਚੁੱਕਣਾ ਹੈ, ਕਿ ਅਲਫਾ ਅਤੇ ਓਮੇਗਾ ਨੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ-ਸੰਬੰਧੀ ਬਾਈਬਲੀ ਵਿਆਖਿਆ ਦੇ ਅਜੇਹੇ ਨਿਯਮ ਰਚੇ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਹਾਂ ਪੁਸਤਕਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਦਰਸਾਇਆ ਜਾਣਾ ਸੀ, ਜੋ ਅਸੀਂ ਵੇਖਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋਈਏ।

ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਂਦਾ ਹਾਂ ਕਿ, ਇਸ ਵੇਲੇ, ਮੇਰਾ ਉਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਮਨੋਰਥ ਉਲਾਈ ਅਤੇ ਹਿੰਦਕੇਲ ਦਰਿਆਵਾਂ ਦੀਆਂ ਦੋ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਦੀ ਕੋਈ ਵਿਆਖਿਆ ਪੇਸ਼ ਕਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੇਰਾ ਉਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਮਨੋਰਥ ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਛੇ ਅਧਿਆਇਆਂ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ। ਮੈਂ ਕੇਵਲ ਇਸ ਗੱਲ ਲਈ ਦਲੀਲ ਪੇਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਕਿ ਦਾਨੀਏਲ ਅਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀਆਂ ਪੁਸਤਕਾਂ, ਸੰਭਵਤ: ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਚਨ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਗੂੜ੍ਹੀ ਰਚਨਾ ਵਾਲੀਆਂ ਪੁਸਤਕਾਂ ਹਨ। ਉਹ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਸੰਦੇਸ਼ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਚਰਿੱਤਰ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਵਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਉਹਨਾਂ ਅਸਲ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਵੀ ਪਛਾਣ ਕਰਵਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਯੋਗ ਕਰਨਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ ਜੇ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਨੂੰ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੇ, ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਵੀ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੇ ਜਿਸ ਨੇ ਉਹ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀਆਂ।

ਪੁਸਤਕਾਂ ਦੀ ਗਹਿਰੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦਾ ਇਕ ਹੋਰ ਉਦਾਹਰਨ ਲੇਵੀਵਿਧਾਨ ਛੱਬੀ ਦੇ “ਸੱਤ ਕਾਲਾਂ” ਦੀ ਦਾਨੀਏਲ ਵੱਲੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਹੈ। “ਸੱਤ ਕਾਲਾਂ” ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਲਈ—ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਇਸਰਾਏਲ ਵਿੱਚ, ਪਹਿਲੇ ਦੂਤ ਦੀ ਮਿਲਰਾਈਟ ਚਲਹੱਤ ਵਿੱਚ, ਅਤੇ ਮੌਜੂਦਾ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖ ਦੀ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦੀ ਚਲਹੱਤ ਵਿੱਚ ਵੀ—“ਠੋਕਰ ਦਾ ਪੱਥਰ” ਸੀ ਅਤੇ ਹੈ। ਸਧਾਰਣ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਅਨੁਸਾਰ, “ਠੋਕਰ ਦਾ ਪੱਥਰ” ਉਹ ਚੀਜ਼ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਨਹੀਂ ਵੇਖਦੇ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ

‘ਤੇ ਉੱਥੇ ਮੌਜੂਦ ਹੀ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਇਸ ਲਈ, ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ “ਸੱਤ ਕਾਲਾਂ” ਨੂੰ ਪਛਾਣ ਲੈਂਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਵੇਖਦੇ ਹੋ ਕਿ ਉਹ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੀ ਉੱਥੇ ਹੈ, ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਵੀ ਵੇਖਦੇ ਹੋ ਕਿ ਉਹ ਉਹਨਾਂ ਤੋਂ ਲੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜੋ ਵੇਖਣ ਦੀ ਚੋਣ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ।

ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਵਿਯਾਕਰਣਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਲੁਕਾ ਦੇਣਾ ਇਕ ਗਹਿਰੀ ਸਿਧੀ ਹੈ; ਇਹੋ ਜਿਹੀ ਚੀਜ਼ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਨੁੱਖੀ ਰਹੱਸ-ਉਪਨਿਆਸ ਵਿੱਚ ਗੁੰਝੀ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਇਹ ਇਕ ਸ਼ਾਹਕਾਰ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ ਠੋਕਰ ਨਾ ਖਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਉਹ ਉੱਥੇ ਹੀ ਹੈ, ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਦਿੱਸਦੀ ਹੋਈ; ਪਰ ਜੇ ਠੋਕਰ ਖਾਣਾ ਚੁਣਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਉਸ ਨੂੰ ਦੇਖਣਾ ਅਸੰਭਵ ਹੈ। ਇਸ ਨੂੰ, ਐਸਾ ਕਹੀਏ ਤਾਂ, “ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਨਿਗਾਹ ਵਿੱਚ ਲੁਕਿਆ ਹੋਇਆ” ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਮਨੁੱਖਤਾ ਅਤੇ ਦਿਵਤਾ ਦੇ ਸੰਯੋਗ ਦੁਆਰਾ ਸੰਪੰਨ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਮੈਂ ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਇਸ ਲਈ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਇਸ ਮੌਕੇ ਤੇ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਐਡਵੈਂਟਿਜ਼ਮ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਘੱਟੋ-ਘੱਟ 1957 ਵਿੱਚ *Questions on Doctrine* ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ, ਇੱਕ ਕੈਥੋਲਿਕ ਸਿੱਖਿਆ ਮੌਜੂਦ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ *Future for America* ਦੀ ਇਸ ਵਰਤਮਾਨ ਸੱਚਾਈ ਦੀ ਚਲਹੋਤ ਦੇ ਅੰਦਰ ਵੀ ਆਪਣਾ ਅਧਰਮੀ ਸਿਰ ਉੱਠਾਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਧਾਰਣਾ ਹੈ ਕਿ ਮਸੀਹ ਨੇ, ਅਵਤਾਰ ਧਾਰਣ ਵੇਲੇ, ਉਹ ਦੇਹ ਨਹੀਂ ਲਈ ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਮਰਯਮ ਤੋਂ ਵਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੀ, ਜੇ ਇਸ ਸਿੱਖਿਆ ਨੂੰ ਮੰਨਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਇਸ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰਗਟ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਹੀ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਇਸ ਨੂੰ ਕੈਥੋਲਿਕ ਸਿੱਖਿਆ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਪੁਰਵਧਾਰਣਾ ਕਿ ਮਸੀਹ ਦੀ ਦੇਹ ਉਹਨੀ ਹੀ ਸ਼ੁੱਧ ਸੀ ਜਿੰਨੀ ਆਦਮ ਦੀ ਦੇਹ ਉਸ ਦੇ ਪਾਪ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੀ, ਉਹੀ ਖਰੀ ਸ਼ੈਤਾਨੀ ਤਰਕ-ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਕੈਥੋਲਿਕ ਕਲੀਸਿਆ ਆਪਣੇ ਕਥਿਤ “immaculate conception” ਦੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਯੋਗ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਜੇ ਤੁਸੀਂ “immaculate conception” ਦੀ ਇਸ ਮੂਰਤੀਪੂਜਕ ਸਿੱਖਿਆ ਨਾਲ ਅਪਰਿਚਿਤ ਹੋ, ਤਾਂ ਇਹ ਸਿਖਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਮਸੀਹ ਦੀ ਦੇਹ ਅਲੌਕਿਕ ਢੰਗ ਨਾਲ ਉਹੀ ਬਣਾਈ ਗਈ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਆਦਮ ਦਾ ਨਿਮਨ ਸੁਭਾਉ ਉਸ ਵੇਲੇ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਅਤੇ ਹਵਾ ਨੇ ਪਾਪ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ; ਜਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਮਸੀਹ ਕੋਲ ਆਦਮ ਦਾ ਪਤਨ-ਪੂਰਵ, ਨਿਰਪਾਪ ਸੁਭਾਉ ਸੀ। ਇਹ ਇਹ ਵੀ ਸਿਖਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਮਰਯਮ ਨੂੰ ਆਪ ਹੀ ਅਚੰਭਿਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਆਦਮ ਦੇ ਪਾਪ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਲਾ ਦੇਹਧਾਰੀ ਅਪਤਿਤ ਸੁਭਾਉ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਲਈ ਇਕ ਸੰਪੂਰਨ ਪਾਤ੍ਰ ਬਣ ਸਕੇ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬਾਲਕ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਸੰਪੂਰਨ ਦੇਹ ਵਿੱਚ ਅਵਤਾਰਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ।

ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੀ, ਐਡਵੈਂਟਵਾਦ ਦੇ ਅੰਦਰ ਉਹ ਲੋਕ ਜੋ ਯਿਸੂ ਦੇ ਸਰੀਰ ਬਾਰੇ ਠੀਕ ਉਸੇ ਹੀ ਨਤੀਜੇ ਨੂੰ ਮੰਨਦੇ ਹਨ, ਮਰਯਮ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਕਿਸੇ ਚਮਤਕਾਰ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ; ਪਰ ਉਹ ਸਿਸਟਰ ਫ੍ਰਾਈਟ ਅਤੇ ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਅੰਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਤੇੜ-ਮਰੇੜ ਕੇ ਠੀਕ ਉਸੇ ਹੀ ਕੈਥੋਲਿਕ ਧਾਰਣਾ ਨੂੰ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਹੁਣੇ ਡੈਨੀਅਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦੀ ਚਰਚਾ ਤੋਂ ਹਟ ਕੇ ਇਹ ਵਿਸ਼ਿਆਂਤਰ ਕਿਉਂ ਕੀਤਾ? ਮੈਂ ਇਸ ਦਾ ਉੱਤਰ ਦਿਆਂਗਾ।

ਦਾਨੀਏਲ ਅਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਅਦਭੁਤ ਬਣਤਰ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਮਨੁੱਖਤਾ ਅਤੇ ਦਿਵਤਾ ਦੇ ਸੰਯੋਗ ਦੁਆਰਾ ਸੰਪੰਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਯਿਸੂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਬਚਨ ਹੈ, ਅਤੇ ਬਾਈਬਲ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਬਚਨ ਹੈ। ਯਿਸੂ ਦੀ ਦਿਵਯ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖੀ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀ ਦੀ ਪੂਰੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਬਾਈਬਲ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਬਚਨ ਦਿਵਯ ਹਨ ਅਤੇ ਦਿਲਾਂ ਅਤੇ ਮਨਾਂ ਨੂੰ ਰੂਪਾਂਤਰਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਸਿੱਖਨਾਤਮਕ ਸ਼ਕਤੀ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਬਚਨ ਉਹੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹਨ ਜਿਸ ਨੇ ਸਭ ਕੁਝ ਅਸਤਿਤਵ ਵਿੱਚ ਲਿਆਇਆ। ਪਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਬਾਈਬਲ ਨੂੰ ਲਿਖਤਬੱਧ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣੇ ਸਾਜ਼ਾਂ ਵਜੋਂ ਚੁਣਿਆ, ਉਹ ਸਭ ਪਾਪੀ ਸਨ। ਇਸ ਸਮੀਕਰਨ ਦਾ ਮਨੁੱਖੀ ਭਾਗ ਪਤਿਤ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਈਬਲ ਮਨੁੱਖੀ ਅਤੇ ਦਿਵਯ ਦਾ ਸੰਯੋਗ ਹੈ, ਅਤੇ ਨਬੀ ਪਾਪੀ ਸਨ, ਜਿਵੇਂ ਆਦਮ ਦੀ ਹਰ ਸੰਤਾਨ ਰਹੀ ਹੈ। ਮਸੀਹ ਨੇ ਵਿਚਾਰ, ਬਚਨ ਜਾਂ ਕਰਮ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਪਾਪ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਪਰ ਉਸ ਨੇ ਚਾਰ ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਅਵਨਤੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮਰਿਆਮ ਦਾ ਸਰੀਰ ਧਾਰਿਆ। ਜੇ ਉਸ ਨੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਆਦਮ ਦੀ ਉਹ ਨੀਵੀਂ ਸਰੀਰਕ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀ ਧਾਰ ਲਈ ਹੁੰਦੀ ਜੇ ਆਦਮ ਦੇ ਪਾਪ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਸ ਦੀ ਮੰਗ ਹੁੰਦੀ ਕਿ ਹਰ ਬਾਈਬਲੀ ਲੇਖਕ ਵੀ ਨਿਸ਼ਪਾਪ ਹੁੰਦਾ।

ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ “ਸੱਤ ਸਮਿਆਂ” ਦਾ “ਸਭ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹੋ ਕੇ ਵੀ ਲੁਕਿਆ ਰਹਿਣਾ” ਕੇਵਲ ਉਹਨਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਰਾਹੀਂ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਿਰੇ ਚੜ੍ਹਾਇਆ ਗਿਆ ਜੋ ਦਾਨੀਏਲ ਨੇ ਲਿਖੇ, ਸਗੋਂ ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਉਹਨਾਂ ਪਤਿਤ ਮਨੁੱਖਾਂ ਰਾਹੀਂ ਵੀ

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ King James Bible ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ। ਪਤਿਤ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੇ ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਨੂੰ ਦੇ ਵਾਰ ਛੁਹਿਆ, ਅਤੇ ਜੇ ਕੁਝ ਸੰਪੰਨ ਹੋਇਆ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਦਿਵਯ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਨਿਗਰਾਨੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਲਈ ਕਰਨਾ ਅਸੰਭਵ ਹੁੰਦਾ।

ਆਪਣੇ ਅਗਲੇ ਲੇਖ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਇਹ ਦਿਖਾਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਾਂਗੇ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਦਿਵਤਾ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖਤਾ ਨੇ ਲੇਵੀਆਂ ਛੱਬੀ ਦੇ “ਸੱਤ ਸਮਿਆਂ” ਨੂੰ ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਸਭ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਲੁਕਾਇਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਜਾਣ ਲਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਵੀ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਕਿ ਇਹ ਪਹਿਲੇ ਦੂਤ ਦੀ ਚਲਹਟ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲਿਆਂ ਲਈ ਵੀ, ਅਤੇ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦੀ ਚਲਹਟ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲਿਆਂ ਲਈ ਵੀ, ਪਰਖਣ ਵਾਲਾ “ਠੋਕਰ ਦਾ ਪੱਥਰ” ਹੋਵੇ।

“ਜੇ ਜੇਤ ਦਾਨੀਏਲ ਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ, ਉਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ ਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਆਖਰੀ ਦਿਨਾਂ ਲਈ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਉਲਾਈ ਅਤੇ ਹਿੱਦੇਕੇਲ ਦੇ ਕਿਨਾਰਿਆਂ ਉੱਤੇ, ਜੇ ਸ਼ਿਨਾਰ ਦੀਆਂ ਮਹਾਨ ਨਦੀਆਂ ਹਨ, ਉਸ ਨੇ ਜਿਹੜੇ ਦਰਸ਼ਨ ਵੇਖੇ, ਉਹ ਹੁਣ ਪੂਰੇ ਹੋਣ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿੱਚ ਹਨ, ਅਤੇ ਜਿਹੜੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਪੂਰਵ-ਸੂਚਨਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਉਹ ਜਲਦੀ ਹੀ ਪੂਰੀਆਂ ਹੋ ਜਾਣਗੀਆਂ।” Testimonies to Ministers, 112.